

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg har sagt til hr. Keld Albrechtsen, at regeringen arbejder på at få så mange med som muligt. Det, der ligger i kortene, er på nuværende tidspunkt to, og vi arbejder for at få flere.

Jeg vil ikke mene, at vi i Danmark skal blokere for konventets arbejde på spørgsmålet om antallet af pladser. Det ville være forkert at forhindre konventet i at komme i gang. Men vi arbejder for, at der kommer så mange som muligt, for det er vigtigt, og jeg har ikke sat en størrelse for det maksimale. Jeg siger, at vi har arbejdet for, at kandidatlandene kommer med, det går jeg ud fra at vi er enige i, på samme måde som medlemslandene. Vi arbejder for, at der kommer så mange som muligt med fra parlamenterne, det finder vi også vigtigt, og det må så være det, vi tager derned med. Vi har jo også sagt i Europaudvalget, at det er vores position at få så mange med som muligt. Vi synes, to er for lidt, og derfor arbejder vi på at få flere.

Jeg skal minde om, at man i det forrige konvent, der skulle lave EU's charter, havde to med fra hvert land plus to suppleanter, og det kunne eventuelt være en model. Den accepterede man jo altså sidst fra alle lande, da man lavede EU's charter.

Men vi vil arbejde for at få flere ind også som faste medlemmer. Jeg kan garantere hr. Keld Albrechtsen for, at det er det, vi vil bestrebe os på, og det er også det, jeg har drøftet med andre regeringer.

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, men jeg forstår det så sådan, at selv om regeringen gerne ønsker flere pladser end to, så vil man til syvende og sidst acceptere, hvis flertallet af de andre lande siger, at det kun skal være to. Sådan tolker jeg svaret. Det synes jeg er et meget ubehageligt svar, for så starter man jo med at kortslutte forbindelsen til befolkningen.

Så vil jeg godt spørge ministeren: Hvis der nu kun bliver to, vil Venstre og De Konservative så sørge for, at den ene af de to bliver en unionsmodstander? Vi vil også kunne risikere, at den danske repræsentation også kommer til at bestå af en personlig repræsentant for udenrigsministeren – dvs. tre i alt – og vil regeringen så sørge for, at der iblandt de tre i hvert fald vil være én unionsmodstander? For ellers må ministeren da være enig med mig i, at så starter man med at deltage i en føderalistisk forsamling, der vil lave en forfatning, som man altså ikke behøver at være nogen ret stor spåmand for at regne ud, at

en meget stor del af den danske befolkning ikke vil bryde sig om. Er det særlig heldigt?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja, tak.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg tror ikke, det er klogt at sige, hvad vi i sidste instans vil acceptere. Man skal ikke sige, hvor den sidste linje er, for så risikerer man at lande på den. Der er jo også andre, der kan høre denne her debat end vi.

Men jeg siger jo til hr. Keld Albrechtsen, at to er det, der ligger i kortene. Vi arbejder for at få flere, og hvis vi kan få to plus to, så ser jeg da også, at der er nogle, der er EU-skeptiske og nærmest er EU-modstandere, som kommer med, for så vidt jeg kan tælle, er parti nr. 3 og 4 i det danske Folketing da ikke direkte EU-partier. Det vil sige, at så vil der faktisk være en to plus to-dækning dernede, for suppleanterne vil jo være fuldstændig med og kunne følge totalt med i arbejdet.

Kl. 15.35

Så sådan kan jeg altså se Folketingets sammensætning, og så er hr. Keld Albrechtsens ønske altså opfyldt.

Jeg kan ikke stå her at garantere, at de, hr. Keld Albrechtsen kalder unionsmodstandere, og som måtte befinde sig uden for Parlamentet, kan komme med, for det er jo parlamenterne, der får de pladser. Så ingen af os her har ret til at gå ud at give en af de to eller fire eller fem eller seks pladser, som vi måtte få, til nogle, der ikke er valgt ind i Folketinget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Sidste spørgsmål.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan så forstå, at ministeren vil ikke blokere for det forslag, der ligger, selv om det indebærer, at vi altså får en meget lille repræsentation. Nu er et af de fire partier, ministeren mente kunne komme i betragtning, et parti, som faktisk går ind for mere union. Mere skeptisk er det parti heller ikke. Så mængden af unionsmodstand i den danske repræsentation, hvis det går sådan, er efter min mening uacceptabel lille.

Jeg har faktisk foreslået, at man besatte alle de danske pladser med unionsmodstandere, hvilket ville være rimeligt ud fra den betragtning, at det ikke kan forventes, at der kommer stort andre unionsmodstandere i den forsamling, så